

[Jytte Andersen]

Her er det, vi mener, at har man en institution, som er bredt funderet fagligt, også politisk, og som nyder respekt i befolkningen, respekt i Folketinget, kunne det godt være, at den samfundsforpligtelse, som indebar nogle andre politiske prioriteringer, kunne slå igennem. Så altså: der er ikke tale om, at institutionen skal, om jeg så må sige, hugge børnene fra forældrene.

Fru Aase Olesen er meget vred. Vi har altså ikke den samme bekymring for en udvanding af børneombudsbegrebet som Det Radikale Venstre. Vi synes, at de erfaringer og de ting, man kan lytte sig til og læse sig til i Norge, hvor man har en børneombudsinstitution, viser, at der ikke er nogen grund til at have den bekymring, som Det Radikale Venstre har, så dér er vi altså fundamentalt uenige. Vi tror ikke på, at ombudsbegrebet bliver udvandet, fordi man har en institution, som alene skal tale børnenes sag.

Det er da fuldstændig rigtigt, fru Aase Olesen, at vi ikke meget præcist har sagt, i hvilket regi børneombudet skal ligge. Vi har alene sagt, at det skal være en mindre institution. Det skal være en selvstændig institution. Det skal være en uafhængig institution. Her kunne man naturligvis komme på den tanke, at det skulle nedsættes af Statsministeriet, på tilsvarende måde som Ligestillingsrådet er nedsat af Statsministeriet. Men vi lægger megen vægt på – det glemte jeg at få sagt i min første kommentar til fru Pia Kjærsgaard – at det skal være en lille operationel enhed, der alene skal tale på børnenes vegne i forhold til beslutningstagere i bred almindelighed.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Denne gang skal jeg gøre det kort og holde mig inden for de to minutter.

Jeg kan godt tænke mig at stille et enkelt spørgsmål til fru Jytte Andersen, og hun behøver ikke at besvare det her i dag. Der er jo mulighed for det om to dage, hvor vi har en stor debat. Har børn det generelt i Danmark i dag, i 1987, bedre, end de havde det i 1950'erne, i fru Jytte Andersens barndom, i min barndom?

Vi har langt flere institutioner, vi har langt flere pædagoger, vi har langt mere forskning, og vi har langt mere viden på en række af de

områder, som er nævnt i dette beslutningsforslag. Men jeg tror ikke, børn i dagens Danmark generelt har det bedre, end de havde for 35–40 år siden, for de har langt mindre kontakt med deres forældre. Jeg siger: jeg tror; jeg ved det ikke, men jeg mener, den er langt mere afgørende. Derfor tror jeg ikke, at flere og flere institutioner kan skabe lykkeligere og lykkeligere børn, tværtimod næsten.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg synes, at debatten helt klart viser, at dette forslag er overflødigt. Gad vide, om nogle af de problemer, der vil opstå, ikke skulle kunne løses på nært hold. Der blev nævnt noget om, at hjemmene og skolen måske svigtede. Hvad med kommunerne? Hvad med alle de instanser, der sættes ind? Jeg tror, der i dag sker langt mere, end man egentlig er klar over, også på det kommunale plan. Jeg ved fra min tid som lærer, at vi virkelig har mange ting, vi kan sætte ind med, og at det egentlig bliver gjort.

Det glæder mig, at både Socialdemokratiet og VS vil være parat til at støtte Kristeligt Folkepartis synspunkter. (Tinning (VS): Nej!) Nå, det var ikke det, der var meningen.

Det første, man kunne se på, var, hvad der er barnets reelle og virkelige behov, og hvordan man giver børnene mere tid og flere muligheder for at være i eget hjem, sådan at de virkelig kommer til at føle en betydning for familien. Også den enlige forsørger skal have mulighed for at være hjemme, når børnene kommer fra skole. Jeg synes, der er mange, mange ting, man kan sætte ind på.

Gode institutioner er nyttige og nødvendige, men de skal kun være supplement til familien. Det vigtigste er, at barnet får lov til at være i familien og føle sin betydning og sit ansvar dér.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Det forekommer mig, at forhandlingen begynder at tage hul på torsdagens debat; jeg vil bede om, at man behersker sig indtil på torsdag.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):